

[Valdemar Sørensen.]

skride til en Ændring af hele Systemet, som vilde lempe de Forhold, jeg her har tilladt mig at omtale.

Drachmann: Jeg skal gerne indrømme, at det foreliggende Lovforslag i hvert Fald i sit Princip betyder et Fremskridt, et ganske vist alt for lille Fremskridt, for saa vidt som det er en Indrømmelse, et Skridt hen ad den Vej, som er blevet angivet af det Forslag, Byerhvervenes Organisationer i Fjor samlede sig om, og dermed ogsaa af det Forslag, som mit Parti, Det konservative Folkeparti, har haft den Ære, desværre forgæves, at fremsætte for dette høje Ting. Der er imidlertid et Forhold, jeg gerne i Dag vil fremdrage med den Alvor, jeg formaar, for dette høje Ting, og det er, at vi maa ikke glemme, at jo mere man frigiver Raastoffer og Halvfabrikata, des mere tilspidses Forhandlingsproblemet, Handelsaftaleforhandlingerne, paa Færdigvarernes Omraade. Vi ser ogsaa, at de Indrømmelser, der skal gøres — i Tuskhandelens System og Tidsalder er Indrømmelser nødvendige —, mere og mere falder paa Færdigvarernes Omraade. Det er Importen af Færdigvarer, der i stigende Grad skal betale Eksporten her fra Landet. Jeg tør nok sige, at jeg er noget uenig med den foregaaende Taler, der paakaldte et Incitament over for den danske Industri, for saa vidt som han ligefrem paakaldte Import af udenlandske Færdigvarer. Hvis der har været visse gunstige Sider ved dette System for den danske Industri, er disse Dage forbi, og den Tilspidsning, som jeg før nævnte, paa Færdigvareimportens Omraade, er blevet meget grelt understreget af den Prispolitik, der føres fra Udlandets Side. Det er en Prispolitik, jeg tidligere har været inde paa, og jeg vil gerne i Dag understrege den yderligere. Mere og mere træder det frem, hvor bevidst Udlandet sælger sine Færdigvarer billigt til os og sine Halvfabrikata og Raavarer saa meget dyrere. Det er et System, som understreges af de indenrigspolitiske Systemer, der er lagt an i de forskellige Lande.

Den højtærede Minister og det ærede Medlem Hr. Hauge samt andre Talere har været inde paa, at det nu engang var nødvendigt, at man betaler Eksportens Opretholdelse med en fordyret Import. Jeg kunde lide, at man skelnede imellem den naturligt fordyrede Import, for saa vidt som man er nødt til at handle i Lande, hvis Prisniveau, Kvaliteter o. s. v. nu engang bevirker, at der handles til højere Priser, og det, jeg vil kalde den kunstigt

fordyrede, hvor Leverandørlandene hertil benytter sig af Aftalerne til bevidst og kunstigt at sætte Priserne op i vor Hjemmemarkedsindustri Disfavør; det er det, der navnlig sker fra Tysklands Side; der er en Ordning, som hedder scrips-Ordningen, der særlig kommer Færdigvarerne til gode, for saa vidt der er Tilskud til Varer, hvori indgaar over 50 pCt. af Arbejdslønnen. Disse scrips-Varer, altsaa Færdigvarer, sælger man billigt, og samtidig sælger man de Raavarer og Halvfabrikata, som de paagældende danske Industrier nødvendigvis skal bruge og gennem Handelsaftalerne er henvist til at tage fra Tyskland, saa meget dyrere. Jeg ønsker blot med et Par Tal at anskueliggøre dette for det høje Ting. I Gaar var Priserne paa farvet Kamgarn fra tysk Side her paa Markedet 13 Kr. 31 Øre; de belgiske Garner af nøjagtig samme Kvalitet blev leveret og tilbuds 2 Kr. 50 Øre lavere; de franske tilsvarende Garner var 3 Kr. lavere. Da der ikke er tilstrækkelige Valutaattester til Import fra Belgien og Frankrig, er det de tyske Varer og Tilbud, der sætter Prisen. Samtidig er Tyskerne ovre i Sverige, hvilket Land lever under et Toldsystem, vi efterhaanden maa misunde det, fordi det giver gode Produktionsvilkkaar og billige Varer, nødt til at sætte deres Priser, som Belgierne og Franskmandene betinger det — med andre Ord, de sælger 20—25 pCt. billigere derovre, end de sælger til den danske Industri, samtidig med at den danske Industri, som faar sine Garner, altsaa sine Halvfabrikata, fordyret, er ude for en Konkurrence fra tyske Metervarer, altsaa Færdigvarer, der er kunstigt billiggjort af Statssubventioner fra tysk Side! Enhver vil kunne sige sig selv, at dette er en Strangulering af den danske Industri. Hvis det gaar videre, er der saa sandt ikke meget at misunde dansk Industri, og jeg tør sige, at det Incitament, som den foregaaende ærede Taler lyste efter, er der tilstrækkeligt af — mere end tilstrækkeligt!

Vi er et Forædlingsland, et udpræget Forædlingsland ogsaa paa Industriproduktionens Omraade, og hvis vi skal videre ad de Baner, som her stærkere og stærkere trækkes op, med de Principper, vi er inde paa, bliver det en Fordyrelse af vore Raavarer, en Konkurrence med kunstigt billiggjorte Færdigvarer udefra. Resultatet vil blive et saadant, at vi vistnok alle vil komme til at fortryde, at man ikke i Tide satte regulerende Forsvarskræfter ind derimod.

Jeg vil gerne indskyde, da jeg nu nævner disse Eksempler fra Tyskland — og